

tægter og Formuer endog kan bære større Byrder, end de fik ved Majloven af 1915. Jeg er tilbøjelig til at gaa saa højt her, som man i det hele kan gaa uden at gøre Fortræd. Derfor er jeg ogsaa villig til i Princippet at følge Finansministeren i den Højde, han vil op til, det er ikke det, Striden staar paa mellem os. Men jeg mener, at Statskassen trænger til yderligere Indtægter, fordi Underbalancen alligevel bliver saa betydelig ogsaa efter Finansministerens egen, ved Fremsettelsen af Finanslovsforslaget udtalte Formodning, og fordi alt tyder paa, at jo længere Tiden skrider frem, jo vanskeligere vil den finansielt, ogsaa statsfinansielt, blive, og jo mere Udsigt vil der blive til, at denne eller hin Indtægtskilde standser.

Det kan ikke nægtes, at en Foranstaltning som den sidste af Tyskland bebudede er ikke egnet til at fremme Udbyttet af Tolden og heller ikke til at fremme Udviklingen af større Indtægter og Formuer, der kunde være et passende Grundlag for Beskatningen her i Landet. Dette fører naturligt hen imod, at man søger, om der ikke, medens Tid endnu er, kunde findes et andet Grundlag for Beskatning ved Siden af det foreslaaede og foreliggende. Jeg vilde i høj Grad have ønsket, at man havde fundet et saadant tidligere. Der har i de sidste Aar udfoldet sig en uhyre Luksus her i Landet, ikke blot i København og de store Byer, men ogsaa i de mindre Byer, delvis ogsaa paa Landet. Der er hele Landet over gaaet en kolossal Tilbøjelighed til Udvidelse af Forbruget. Denne Udvidelse af Luksusforbruget har særlig vist sig ved en vældig Tilstrømning til alle Forlystelser og ved Forbrug af Vine, ikke mindst af de dyre Vine, botejllerede Vine, og særlig Champagne, ved en meget forøget Anskaffelse af Luksusautomobiler og paa mange andre Områder. Der kan for øvrigt ikke nævnes det Luksusforbrug, hvor der ikke har fundet en stærk Stigning Sted. Saa vidt jeg kan bedømme Forholdene, var det ikke saa slemt i 1915, men 1916 har været et fuldkomment Rekordaar i saa Henseende, og det gaar videre for fulde Sejl, indtil det en skønne Dag standses af Nødvendigheden. Før tror jeg nemlig ikke, det standser.

Man har under Krigen i de fleste andre Lande tænkt paa at skabe en hensigtsmæssig Luksusbeskatning. Man har gjort det i høj Grad i England, og i Norge har man nedsat en Kommission desangaaende eller i hvert Fald truffet Forberedelser til en lignende Lovgivning som i England. I Tyskland er man ogsaa i noget Omfang gaaet den Vej. I de fleste baade neutrale og krigsførende Lande har man gjort det, ganske naturligt, fordi dette forøgede Luksusforbrug er den bedste Maaler for Skatteevnen. Naar jeg anbefaler at gaa denne Vej, er det ikke, fordi jeg tror, man derved kan komme denne Luksus til Livs. Det er i det hele ikke mit Syn paa Skatter, at man skal beskatte for at hindre eller straffe dette eller hint Forbrug, aldeles ikke, men fordi Luksusforbruget er Udtryk for Skatteevne, Udtryk for, at de vedkommende uden Skade kan undvære en Del, og det maa Staten benytte i en Situation som denne.

Den højtærede Finansminister plejer — det er jo ikke første Gang, vi diskuterer sligt — at svare, naar disse Betragtninger fremføres: Det kan være et meget godt Princip, men en saadan Beskatning indbringer ingenting. Men det kan ikke fastholdes, at den intet indbringer. Saa rige er vi heller ikke blevet, allermindst den danske Statskasse, at vi, naar den Indtægt, der er Tale om, tælles i Millioner, kan sige, at den ingenting betyder. Hvis vi vilde gaa til en Fordobling af Forlystelsesskatten, hvad jeg gentagne Gange har anbefalet, vilde det blive en klækkelig Indtægt. Statens Del deraf er paa Finanslovsforslaget anslaaet til 1,150,000 Kr., hvortil kommer Kommunernes Del, men Indtægten vil sikkert under de nuværende Forhold kunne blive ikke saa lidt større. Og hvis man lagde en klækkelig Afgift paa Personautomobiler, saaledes at man fritog dem, om hvilke det kan godtgøres, at deres Brug i det væsentlige er knyttet til vedkommendes Næringsdrift og er nødvendig for denne, som f. Eks. ved Lægegerning eller lignende, vilde man kunne faa en ikke ubetydelig Indtægt. Afgiften maatte naturligvis ikke være afpasset efter den nuværende og heller ikke gaa til Kommunerne, men kun til Staten.

Men det, jeg først og fremmest tæn-